

VJEROVATI DA JE ISUS – KRIST

1. nedjelja korizme, C

Povjesničari bilježe kako je prvo stoljeće bilo stoljeće iščekivanja. Židovi su sve više i više iščekivali Mesiju, Spasitelja. Pismo o tome obilno govori, a vremena su stvarno bila zrela. Zemlja je bila poharana, podjarmljena željeznom rimskom vlašću, osramoćena himbenom Herodovom vladavinom. Pobožnim se Židovima bilo teško pomiriti s činjenicom da se pogani uzdižu i ohole: pa ipak su oni, Židovi, bili izabrani, Božji narod; ipak su oni imali Zakon i Proroke; njih je Bog posebno vodio i doveo u Obećanu zemlju... Stoga židovski učitelji vjerovali da je stvarno već došlo vrijeme da Mesija uspostavi pravo Bože kraljevstvo, da uspostavi pravu Božju „teokratsku“ državu, da onda i naizvan bude vidljivo tko treba vladati i koji je narod izabrani narod. Znademo da su i apostoli upravo takvog spasitelja iščekivali čak i nakon Kristova uskrsnuća.

S druge strane, ostali narodi u Rimskom carstvu odavno su prestali vjerovati u rimske bogove. Osjećalo se određeno moralno rasulo: carevi su se proglašavali bogovima, carstvo je bilo sve slabije, društvene su prilike bile nepravedne... Osjećala se velika duhovna praznina: kome ili čemu bi čovjek doista mogao pokloniti svoje povjerenje, tko bi bio kadar podariti smisao čovjekovom životu?

I onda, skupina običnih ljudi iz Galileje počinje propovijedati o Mesiji, Spasitelju, koji je živio s njima. I evo jezgre njihova navještaja kako je iznosi Pavao u današnjem drugom čitanju: „*Ako ustima ispovijedaš da je Isus Gospodin, i srcem vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.*“

Dakle, dvije stvari. Prvo: vjerovati da je Isus Gospodin, tj. Bog. Pomislimo da je za suvremenike Isus bio Isus iz Nazareta, „*drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipovi, i Judini, i Šimunovi*“, iz „*prezrenog Nazareta*“, iz „*Galileje poganske*“. Upravo to želimo vjerovati. Bog je odlučio poslati svoga Sina koji će među ljudima biti „*krotka i ponizna srca*“. Bog nije htio djelovati ni u ognju, ni u vihoru, nego u šapatu blagog i tihog lahora. vjerujemo u takovo Božje spasenje. Mi vjerujemo upravo u takvog Isusa, raspetoga, koji je Grcima ludost, a Židovima sablazan. U njemu prepoznajemo svu Božju blizinu, svu Božju ljubav. i nježnost.

Drugo, vjerujemo da je takvog Isusa Bog uskrisio od mrtvih. To je ono otajstvo što stoji u samim temeljima naše vjere. Upravo zato što je Isus bio ponizan, što je bio poslušan sve do smrti, Bog ga uskrisio od mrtvih i izdiže iznad svakog stvorenja. Tako nas Bog spašava tiho i nenametljivo poniznošću u čovjekoljubnošću svoga Sina. A ipak, to je Božje spasenje silno i veličanstveno.

Početak je korizme. Želimo nasljedovati Gospodina u poniznosti, jednostavnosti i poslušnosti Bogu. Želimo stupiti na takav put, na Isusov put. Želimo se okrenuti od blještavila ovoga svijeta. Želimo povjerovati upravo takvom Spasitelju, Isusu. Želimo ove korizme o tome razmišljati. Više moliti. Razmišljati nad Božjom riječju. Pustiti da u nas prodire Božja mudrost. Razmatrati Kristovu muku, smrt i proslavu. Možda jednostavno moliti: „*Isuse krotka i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome!*“

Zvonko Pažin